

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11, 19, 20, 21, 22, 23
πρός φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικός φ. 1,10 δια τὸ Έσωτ. και 1,30 δια τὸ Έξωτ.

Τόμοι 8 οί ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 έκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ὡν έκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6,50. Διὰ τὸ Έξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ὡν έκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὡν έκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(Δι' λύσεις δεκαὶ μέχρι τῆς 25ης Αὐγούστου ἄλλα και πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐρῶσον δὲν θὰ ἔχουν ἀπόμνη δημοσιευθῆναι.)

308. Λεξιγρῖφος
Γράμμα και κάτι φρικτὸν ἐνόηον
Και μίαν ἠπειρον σου φανερώων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου

309. Λογοπαικτικὸς Λεξιγρῖφος
Ἐνα πρᾶγμα ποῦ φωτίζει,
ἀντὶ ζωῶν κερασφόρου
Ἐάν θέσῃς, φίλε λύτα,
θὰ ἰδῆς με ἀπὸριαν,
Ἐτι γίνεται εὐκόλως
κι' ἄνευ ἄλλου τινὸς ὄρου,
Σπαρτιάτης ποῦ ἀπαντάται
στὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδωντος τῶν Θερμοπυλῶν.

310. Στοιχειόγρῖφος
Ἄν ἀπὸ μίαν θάλασσαν ἐν γράμμα ἀφαιρεθῆ
Στὸν πόλεμον ἢ λύσει μου εὐκόλως θὰ εὑρεθῆ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώου τοῦ 1913

311. Αἶνιγμα
Ὀνομα γυλιανὸς τὸ θηλυκὸν μου
Βιβλίον ἱερὸν τὸ οὐδέτερόν μου
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

312. Ψαροκόκκιλον
Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε, ἂν ἀναγινώσκωνται κατὰ σειρὰν μετῶρον, πτηνόν, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θράκης, ποιήτρια, ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, θηρίον, ἀρχαῖος Θεός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου

Διὰ τὰς διακοπὰς Προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» και τῆς «Βιβλιοθήκης»

313. Ἐπιγραφή
ΤΟΡ ΠΥ Ζητείται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ΡΑΓΗΘ ἐπιγραφῆς ταύτης. ΕΩΗΜΝ ΧΣΣΑΥ Ἐτάλη ὑπὸ τοῦ Μικρασιατοῦ

314-318. Μαρικὸν γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός γράμματος έκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, θί' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
ἄλος, τάσις, ἄκων, ἄγιος, ἔπαρχος.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φεγγαροπαῖδου

319. Μεσοστιχίς
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χῶρον τῆς Ἀσίας:
1, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 2, Πρωτεύουσα Ἑυρωπαϊκοῦ κράτους. 3, Ὅρος τῆς Παλαιστίνης. 4, Μέταλλον. 5, Ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 6, Βασίλισσα Ἀραζόνων. 7, Δάκτυλος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπιδοφόρου Κυανολευκίου

320. Ἐλληπισούμφωνον
εἰο - εἰ - οαα - ἠ - εἰ - οαα - εεεἰ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυμίας

321. Γρίφος
ΤΥ ΤΥ ΤΥ ΤΥ
Ἄς ΤΤΤ ΤΥ ΤΥ ΤΥ ΤΥ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σουλφίδος

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 18 19.

177. Ἀμασις (ἄμα, σῆς.) — 178. Πάρος-Πάδος. — 179. Διδῶ-διδῶ. — 180. Κάλλιο ἕνα και στὸ χέρι, παρὰ δεκά και καρτέρας.

181. ΝΟΕΙ ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΠΡΑΤΤΕ. 182. **ΤΙΣ ΚΑΤΩΝ ΚΟΛΟΦΩΝ**
(Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχους, λαμβανομένου ἐνός γράμματος ἀριστερότερον και ἐνός δεξιότερον, ἐναλλάξ.)

183. Ὅσιρις (ὄς, Ἰοίς.) — 184. Πρωσία (πρᾶς, σῆ, α.) — 185. Θῆρα - Ἡρα. — 186. Βανάνα - Ἀβάνα.

187. **Σ Ο Σ Σ Σ**
Ο Ο Ο Ο Ο
Ρ Μ Τ Ν
Α Ο Η Ο Σ Υ Η Ι
Δ Δ Ο Ι Ρ Ο Ν
Ο Ν Δ Σ Ο Σ

188. Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η Λ Α Σ Η Ε Λ Δ Ε Υ Κ Α Δ Ι Ω Ν Λ Α Σ Η Ε Λ Ε Ν Η Π Ε Δ Λ Α Π Ο Λ Ω Ν Μ Α Χ Α Ι Ο ρ Κ ο ρ Σ ι κ ῆ . — 190.

195. Διὰ τοῦ Ξ: ἔξνος, τόξον, Νάξος, ἄξος, ἄξια, ἔξις. — 196. Γρίφος εἶμαι, λύσειν περιμένω (γρ' ὅσοι - μέλι - σὺν περὶ μένω.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις με ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδουητάς μας λεπτὰ 5 μόνον με παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, και με κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ και αἱ ἀλλήλοισι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω και ἀπὸ μίαν λέξιν, με κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδουόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιευθῶσι.]

[14' — 85]

Ἰδνυαῖε, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὰ βιβλία ποῦ μου δανείσατε. Μ' ἀνόμασαν και Μπάρμπα - Κῶτσο, ἔ;

Ἐδαίσθητος Βράχος
[14' — 86]

Φεύγουσα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀποχαιρετῶ τὴν ἀγαπητὴν και προσφιλεστάτην μου Διάπλασιν.

Δοξαμένος Ρήνος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 27ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 233.)

ΑΘΗΝΩΝ: Γεωργ. Πετροκάκης, Ὁδ. Καλλινοκός, Ἰωάννα Μπασιτάμη, Γεώργ. Χρ. Παπαδόπουλος, Ἀνιομήτης ὁ Σκόδιος, Πέτρος Γουστῆς, Θεοδώρα Καραβέλου, Ἄγιος Κ. Καζάνης, Μαγεμένο Ρόδον, Ἐδαγγελία Ν. Σκόδου, Ἄλεξ. Θ. Νικολάου, Γεωργ. Νικολάου.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Ἀθαν. Ι. Καραῖος, Χρ. Ι. Καραῖος.

ΒΟΛΟΥ: Γ. Α. Λυκαρδόπουλος, Ἄνδρ Δ. Κωνσταντινίδης.

ΗΡΑΚΛΕΪΟΥ: Χ. Γ. Διαπλάσης

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Δ. Μαροῦδας.

ΚΑΙΡΟΥ Δαφνοστεφῆς Στρατηλάτης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Δ. Φωτόπουλος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἐ. Ν. Ριζόπουλος.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ἀθ. Ἰω. Τεζζάνης, Ἰωαν. Ἄντ. Πολυχρονιάδης.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ναταλία Π. Παρᾶ.

ΠΑΤΡΩΝ: Καίτη Ἀγόλου, Πατρινοῦ Ναυτοπούλου, Παν. Δ. Σταυροπούλου, Παντ. Α Κυριατοπούλου, Φουστανέλης, Μικρὸς Ἐδελφίς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεοδ. Γ. Βαρελλάς, Ἄντ. Γ. Βαρελλάς.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Κωνστ. Θ. Κρισμάδης.

ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἐπιταλοφου, Ἄνδρ Ζουγνιτῆς, Ἐλένη Δημ. Δεβελέκου, Καίτη Φιλ. Οικονόμου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρῆθην τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροσύδα και ἐληφθήν ὁ ἐν Βόλῳ ἈΝΑΡΧΟΝΙΚΟΣ Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουλίου. Πλεονάζουν δραχ. 1.20 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** και παλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας

Ὁδὸς Λάρου 8α

Ὁρᾶι ἐπισκέψων 10—12 και 3—5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλάς και ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Ἐσωτερικῶς: Ἔτησίᾳ . . . δρ. 8,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τριμηνος . . . 2,50	Ἐξωτερικῶς: Ἔτησίᾳ . . . φρ. 10,— Ἐξάμηνος . . . 5,50 Τριμηνος . . . 3,—	Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ. 25
ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Εὐρωπείδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθάκειον
Περίοδος Β'—Τόμος 21ος	Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουλίου 1914	Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 31

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 240)

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πέσῃ κανεὶς μέσα, διότι ἡ πλατεία εἶνε περιφραγμένη και κανεὶς δὲν εἰσπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρθένον ἐλαῖνο δάσος.

Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἐρήμου κτήματος, ὑπάρχει ἕνα σπιτάκι ἐντελῶς ἀπομονωμένο, ἀλλὰ ὄχι και ἔρημο. Αὐτὸ κατοικεῖται. Ἐνας μικρὸς τοῖχος, κλεισμένος ἐπίσης με μανδρότοιχο, τὸ περιχυκλώνει.

Ἐν αὐτὸ τὸ σπιτάκι, κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ἐρβελὶν εἶδε νὰ σταματᾷ ὁ δανικὸς ἐκεῖνος σκύλος, ποῦ τὸν ἤρε νὰ τρυφήσῃ εἰς τὴν ὄδον Λαμαρχ και τὸν ἀνεγνώρισε ἀπὸ τὸ τρίχωμά του, στιγματισμένο ἐδῶ-κ' ἐκεῖ με τὴν ἀνελίνα τοῦ στυλογράφου του.

Ὁ σκύλος ἔβλεπε τὴν πόρτα. (*) Ὁ Ἐρβελὶν ἐπετάχυνε τὸ βῆμα διὰ νὰ εὑρεθῆ μπροστὰ ἔς αὐτὴν τὴν πόρτα και νὰ ἰδῆ ποῖος θὰ τὴν ἀνοίγῃ.

Καὶ εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον καμμιὰ πενηνταριά χρονῶν, με μαλλιά και γένεια λευκά και με πρόσωπο ἀγαθὸ, συμπαθητικόν.

— Ἄ, εἰσὺ σαι, Δράκῃ; εἶπε εἰς τὸ σκύλο. Ποῦ εἰλειπες δυὸ μέρες τώρα;

— Ἐγγετε ἕνα ὠραῖο σκυλί, εἶπεν ὁ Ἐρβελὶν, ποῦ ἐσταμάτησε τάχα διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ζῶον.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ κύριός του, ἀλλὰ εἶνε σουρτούκης. Κάθε τόσο χάνεται γιὰ δυὸ-τρεις ἡμέρες και κανεὶς δὲν ξεῦρει ποῦ πάει.

— Θὰ σὰς τὸν κλέψω.

— Ἄ, δὲν ὑπάρχει φόβος!

Ὁ Δράκῃς εἶνε ἱκανὸς νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἑαυτοῦ.

Ὁ Ἐρβελὶν ἤξευρε μερικὰ πράγματα και θὰ μπορούσε νὰ πῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνο, τί παράξενη δουλειὰ ἔκαμε κάποτε ὁ σκύλος του. Ἀλλὰ ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἤτο φλύαρος. Ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ σπιτάκι χωρίς νὰ πῆ ἄλλη λέξι, και μπῆκε σὲ μιά ταβέρνα τῆς ὁδοῦ Σαιν-Ρυππέρ, ἐκεῖ κοντά, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ, με τρόπο τὸν ταβερνιάρη.

Ἐστὶ ἔμαθεν, ὅτι ὁ κύριος τοῦ Δρά-

κου ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν γειτονεῖα ἄνθρωπος παράξενος, ἀλλόκοτος, και ὅτι ἐξοῦσε ἔς ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι με τὴν κόρη του. Κάθε πρῶν, ὁ γέρος ἐβίωνε εἰς τὴν γειτονεῖα, χωρὶς νὰ μιλήσῃ σὲ κανένα. Κάποτε, τάπο-γεύματα, ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ σπιτὶ, κρατῶν μερικὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας θὰ ἐπήγγατε βέβαια νὰ πωλήσῃ; δὲν ἐπωλοῦσε ὁμῶς καθόλου, διότι ἐγύριζε (**) πάλι με τὸ μικρὸν του φορτίον. Κάθε μῆνα, τὸν ἐβλεπαν νὰ φεύγῃ, πότε με εἰκόνας, πότε με μιά μικρὴ βαλίτσα και τότε ἀπουσίαζε δυὸ-τρεις ἡμέρες.

— Θὰ εἶνε βέβαια ζωγράφος, εἶπε ὁ Ἐρβελὶν.

— Ἐστὶ φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ ταβερνιάρης. Κ' ἐμεῖς ἐδῶ εἰς τὴν γειτονεῖα γιὰ ζωγράφος τὸν ἔχουμε, ἀλλὰ χωρὶς φήμην και πελατεία. Ὅπωςδὴποτε καλοὶ ἄνθρωποι, ἡσυχιοι, κι' αὐτὸς, μ' ὄλη τὴν παραξενειὰ του, κ' ἡ κόρη του.

— Διὰδὸλε, ἐσυλλογιζέτο ἐνῶ ἔφευγε ὁ ἀστυνομικὸς γελαστήκα λοιπόν; Αὐτὸς ὁ γέρος φαίνεται ἀβλαβὴς και τίμιος. . . Ἀλήθεια ἀρὰ γε, δὲν ξεῦρει τί δουλειὰ βάζει τὸ σκύλο του νὰ κάμνῃ ἢ συμμορία τοῦ Πλᾶν; . . . Ὅπωςδὴποτε, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ καλλίτερα και, γιὰ μερικὰς ἡμέρας, θὰ παρακολουθῶ αὐτὸν τὸν παράξενον καλλιτέχνην.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Ἐρβελὶν, μετρημεισμένος εἰς κτίστην, ἀρχισε τὴν κατασκόπευα του.

Τίποτε ἰδιαιτερο δὲν εἶδε, τίποτε ποῦ νὰ τοῦ κάμῃ ξεχωριστὴν ἐντύπωσι. Μόνον μιά φορὰ βγήκε ἀπὸ τὸ σπιτὶ τοῦ ὁ γέρος, διὰ νὰγοράσῃ

* Ὁ Ἐρβελὶν, μετρημεισμένος εἰς γῆρᾶν ζητιάνων. . .
(Σελ. 246, στ. α')

(**) Ἴδε εἰκόνα 29ου φύλ. σ. 223.

δυο πελώρια κραμβολάχανα από ένα μα-
νάθη, που είχε σταματήσει με το καρρο-
τσάκι του στο τέλος της οδού Λαμπών.

Την άλλη ημέραν, ματημισμένοι εις
κηπουρόν και σπρώχων εμπρός του ένα
χειρομάξι, ο Έρβελίν εκτύπησε την πόρτα
του ζωγράφου, διά να ρίψη μία ματιά μέσα
στο σπίτι.

— Με συγχωρείτε, του είπε, αλλά
χθές, ένα μεγάλο δανέζικο σκυλί έφραζε
το περιβάλλοι μου; (*) εδω κοντά. Μου είπαν
πως είνε δικό σας.

— Αδύνατο να ήταν το σκυλί μου,
ἀπεκρίθη ο γέρος, γιατί αυτό λείπει τώρα
δυο μέρες.

«Καλά λοιπόν, έσυλλογίσθη ο άστυνο-
μικός, ή συμμορία του Πλόκ εργάζεται!»

Πραγματικώς, την ίδια ημέρα, ή
'Αστυνομία έπληροφορέτη, ότι την προη-
γουμένη νύκτα εκλάπη έν άδαμαντοπω-
λείον της οδού Ντυμπάκ.

Την άλλη ημέραν, ο Έρβελίν, ματημι-
σμένοι εις γράν ζητιάναν, που εφαι-
νετο ότι πηγαίνει να ζητιανεύση εις την
'Εκκλησίαν, ξαναείδε τον μανάθη με το
καρροτσάκι του. Και σήμερα πάλι ο γέρος
ζωγράφος αγόρασε τρία πελώρια κραμβο-
λάχανα.

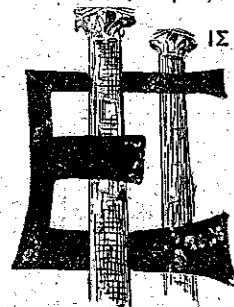
«Α, α! έσυλλογίσθη ο άστυνομικός,
να ένας ζωγράφος που αγαπά πάρα πολύ
τά λάχανα, ώστε να μη τον πιστεύσω για
τίμιον. Κάτι μου λέγει, ότι υπάρχει Πλόκ
μέσα στα λάχανα αυτά. Για να ιδούμε!
Αυτό το μυστήριο πρέπει να ξεδιαλυθή
γρήγορα!»

(* Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ

Αγαπητοί μου,

ΕΣ ένα σπίτι, από το
παράθυρον του έπα-
νω πατώματος, όπου
είνε οι κοιτώνες, εις-
ήλθε μίαν ημέραν
ένα καναρίνι. 'Ητο
μιτρινόλευκον και
μικροτάκιον, ά-
σχηματιστον ά-
κόμη, σχεδόν νε-
οσσός. Οά έδραπέτευσε βέβαια από το
κλουδί του, —διότι εις κλουδί έγεννήθη,
— έπήρε τους έναερίους δρόμους, είδε το
ύψηλόν εκείνο παράθυρον άνοιχτόν, και
έχώθη μέσα. Τι να του εφάνη άρ' γε;
Πως ήτο ή πόρτα κανενός μεγάλου, τε-
ραστίου κλουβιού, πολύ ώραιότερου από
εκείνο που είχε πριν; Όπωςδήποτε, δεν
το έπερίμενε και πολύ άσχημη τύχη έκει-
μέσα. Ένθ' έπετούσεν άκόμη εις το δω-
μάτιον, δύο κοριτσάκια, εργαζόμενα ήσύ-

(*) 'Ιδε είκόνα προηγ. φύλ. σελ. 240.

χως εις μίαν άκρην, το είδαν κ' έπετάχθη-
σαν άμέσως με φωνές:

— 'Α! ένα καναρίνι! ένα καναρίνι!..
Το παράθυρο!..

Έκλεισαν άμέσως το παράθυρον. Το
καναρίνι, τρομαγμένον, έζήτησε καταφύ-
γιον όπισω από το παραβάν, που έκρυβε
δύο κρεββατάκια. 'Αλλά τα κοριτσάκια
έτρεξαν και, άπ' εδω το είχαν, άπ' εκεί
το είχαν, το έπιασαν. Καταχαρούμενα
τότε άνεστάτωσαν όλον το σπίτι, περιφέ-
ροντα το εύρημά των από δωμάτιον εις
δωμάτιον. Το έδειξαν του μπαμπά, της
μαμμιάς, του θείου, της θείας, του άλλου
θείου, της καμαριέρας, του υπηρέτου και
της πλόστρας που άπλωνε τα ρούχα εις
την ταράτσαν. Όλοι αυτοί το έδλεπαν με
χαράν, το έχάιδευαν κ' έσυμβούλευαν:

— Στο κλουδί! στο κλουδί!

Είς το σπίτι υπήρχεν ένα ώραιον κλου-
βόκι, άδειανόν και άχρηστον πρό πολλού.
Τα κοριτσάκια το έκατέβασαν, το έκαθά-
ρισαν, έστειλαν τίν υπηρέτην να αγοράση
κειχρί και έβαλαν μέσα το πουλάκι. Και
να πάλιν ο μικρός πτερωτός δραπέτης φυ-
λακισμένος. 'Αλλά εις εύμορφη φυλακήν,
καλά έφωδιασμένην και τριγυρισμένην
από κάθε φροντίδα και αγάπην. Μετ' όλι-
γον το καναρίνι, ήσυχασμένον τελείως, ή-
ρχισε να πηδά εις τα ξυλάκια του κλου-
βιού, να τρώγη, να πίνη και να κελαιδή.
Το κελαιδήματά του δεν ή ο άκόμη παρά έν
μικρόν εύθυμον τσίριγμα. 'Αλλά τα δύο
κοριτσάκια έπετούσαν από την χαράν των
που το ήκουαν κ' έλεγαν με βεβαιότητα,
ότι θα μάθη να κελαιδή ώραια. Διά τοτο
μάλιστα έκρεμούσαν συνήθως το κλουδί
εις το παράθυρον. 'Η γειτονειά είχε και
άλλα καναρίνια. Το δε καναρίνι, άκούον
τά κελαιδήματά των, έφιλοτιμείτο κ' έ-
προσπαούσε να τα μιμηθή.

Τα κοριτσάκια, — δύο τρυφερά πλά-
σματα δώδεκα και δέκα ετών, — το ελά-
τρευαν. Όρας έπενοούσαν να παίξουν μαζί
του, να το βγάξουν από το κλουδί, να το
χαιδέουν, να το φιλούν, να το ταγίζουν,
να του κύνουν το μπάνιο του, ή να κά-
θηται άντίκρου εις το κλουδί και να το
καμαρώνουν. Και όχι μόνον τα κοριτσά-
κια, αλλά και όλοι οι άνθρωποι του σπι-
τιού είχαν αγάπησιν το ώραιον καναρίνι.
Και αυτό εφάνη προπάντων δύο φορές,
που έκινδύνευσε το πουλί σοβαρώς.

Την μίαν, ή γάτα του σπιτιού, — πα-
λαιά αγάπη και αυτή, αλλά λησμονημέ-
νη, — εύρεν εύκαιρίαν, ώρμησε κατά του
κλουβιού, που ήτο άπλώς τοποθετημένον
εις το παράθυρον, και έχωσε τα νύχια της
από τα σύρματα. Το καναρίνι, δεν έπό-
μαζε μόνον, αλλά και έπληρωθή όλίγον
εις το πτερόν. Και τα κοριτσάκια έκαμαν
σάν τρελλά:

— 'Η γάτα!.. ή γάτα!.. Το καναρίνι!..
'Όλοι οι σπιτικοί έτρεξαν έντρομοι,
και με λύπην, με σοβαρότητα, έπέπληξαν

τά κοριτσάκια που άφιναν το κλουδί εδω
κ' εκεί.

— Να το κρεμνάτε ψηλά! να το προ-
σέχετε! Όριστ' εκεί! θέλ'ετε λοιπόν να
σας το φάη ή γάτα;

Και το έλεγαν, ως να έπροσέτευαν το
μεγαλείτερον δυστύχημα. Τα κοριτσάκια
έφριτταν...

Την δευτέραν φοράν, το κλουδί ήτο κρε-
μασμένον εις τόν δροσερόν διάδρομον, κα-
ταμεσίς. 'Εξαφνα φυσά ένας δυνατός άέ-
ρας, το αρπάζει από το καρφι και το πετά
κάτω με κρότον. Τρέχουν όλοι να ιδούν τι
συνέβη, και βλέπουν το καναρίνι... σε
κακή γάλη το κακόμοιρο! Οά είχε κτυ-
πήσιν δυνατά. Δεν μπορούσε να σταθή στα
πόδια του, εκκλίνει τα ματάκια του κ' έφού-
σκωνε...

— 'Αχ, θα φοβήσιν! έκαμαν ή μαμά.

Τα κοριτσάκια άρχισαν να κλαίουν γο-
ερώς, σάν να ψυχομαχούσε κανένας άθρω-
πος. 'Αλλά θα το πιστεύσετε; Την ώραν της
άγωνίας του πουλιού, και μερικά μεγάλα
μάτια εθεάθησαν δακρυσιμένα...

Με βροξίματα, με χάδια και με άλλας
περιποιήσεις, το καναρίνι άρχισε να συ-
νέρχεται. 'Επί τέλους άνοιξε τα ματάκια
του, έστάθη εις τα πόδια του και μίαν στιγ-
μήν έπέταξεν εις το ξύλον του κλουβιού.
Μετ' όλίγον έτοιμπούσε το άγλαδάκι του
και έπιανε νεράκι. Είχε σωθή.

Τότε πια να έβλέπατε την χαράν και των
μικρών και των μεγάλων! Λαχίζον να
τους έπαιρτε, δεν θα ήσαν τόσο εύτυχεις,
όσον ήσαν βλέποντας το καναρίνι να χο-
ροπηδά ζωηρόν εις το κλουδί του όπως
πρώτα!..

Ο άνθρωπος, λέγει ένας συγγραφέας,
επλάσθη φύσει ζωφίλος. 'Αλλά τίποτε δεν
του έμπνέει τόσον τρυφεράν αγάπην όσον
ένα ώραιον πουλάκι φυλακισμένον εις το
κλουδί. Το είδα εις την αληθινήν αυτήν
ιστορίαν του καναρινού.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ο θαυμασμός μας προς τους μεγάλους
άνδρας γεννά την έπιθυμίαν να τους μι-
μηθώμεν. Λέγεται περί του Θεμιστοκλέ-
ους ότι δεν τον άφινε να κοιμηθή το τρό-
παιον του Μιλτιάδου. Μετά τινά έτη, επί
κεφαλής των 'Αθηναίων, κατετρόπωνε
τους Πέρσας εις την θάλασσαν της Σαλα-
μίνας. Ο δε Θεουκιδίδης, παίς έτι,
έκλαυσεν οτε ήκουσε τον 'Ηρόδοτον ανα-
γινώσκοντα την ιστορίαν του, και ή προ-
ξενηθείσα τότε εις την ψυχήν του έντύ-
πσις ώρισε την κλίσην του.

Τα παραδείγματα των αληθώς αγαθών
και μεγάλων άνδρών δεν συναποθηήσκουν
μετ' αυτών, άλλ' επίκουσιν προς διδασκα-
λίαν των έπομένων γενεών, διαιωνίζονται
και μας βοηθούν εις την οδόν της ζωής,

(Έκ των του Σμάιλς)

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΒΗΣ ΓΗΡΗΣΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ο Τζούλης, ως καλός στρατηγός που
ήτο, είχαν ήδη σπουδάσει το έδαφος της
περιοχής και είχε παρατηρήσει, ότι όπισθεν

«Οί μάγειροι έστησαν τά φαγητά...»
(Σελ. 247, στ. 6')

της μικρής όάσεως που εύρίσκοντο, εξε-
τείνετο ένας φράκτης από φραγγουσιές.

Πλησίον αυτού του φράκτου, ύψουτο
ένας πελώριος σωρός από στάχυα κριθής,
τά όποια θα είχαν άφισή εκεί κάποιος κτη-
ματίας των περιγύρων, περιμένων να ξη-
ρανούν καλά εις τον ήλιον, διά να επι-
στρέψη να τα πάρη.

Ο Τζούλης έπιασε τον μικρόν του φί-
λον από το χέρι και τίν ωδήγησεν εις αυ-
τόν τον σωρόν, λέγων:

— Κρύψου εδω! έμπα μέσα στη θυμω-
νιά!

Ο Λουλού υπήκουσε κ' έχώθη ελόκλη-
ρος μέσα εις τα εύωδη στάχυα. 'Εν τώ
μεταξύ ο Τζούλης έδεσε τά δύο άλογα
όπίσω από τον φράκτην, όσον ήμπορούσε
μακρότερα από την κρύπτην του, και έπι-
στρέψας έχώθη και αυτός πλησίον του
Λουλού. Έκαμαν όμως εις την θυμωνιάν
ένα παραθυράκι, από το όποϊόν ήμπορούσε
να βλέπη τους άνθρώπους που έπεροούσαν
από τον δρόμον.

Το κερβάνιον

Η άναμονή των δεν ήτο μακρά.

Μετά έν τέταρτον της ώρας, ήκουσαν
μεγάλον θόρυβον από γαυγίσματα σκύλων,
σαλπίσματα, ποδοβολήτων άλλων, φωνάς
και άσματα, μαρτυρούντα ότι έπλησίαζε
συνοδεία πολυάριθμος.

Ο Τζούλης, χωρίς να έξέλθη διόλου από
την κρύπτην του, παρεστάθη εις μίαν παρέ-

λασιν τόσον περιέργων, όσον και γραφικήν.
Το κερβάνιον είχε λάβη, φαίνεται, ως
σημαίον κατευθύνσεως το πηγάδι.

Έπροχώρει βραδέως' άλλ' ήδη διεκρί-
νοντο καθαρά καμιά δεκαριά ίππείς, περι-
στοιχίζοντες μίαν σημαίαν, επί κεφαλής
της συνοδείας. 'Ητο ή ιδιαίτερη σούλτα-
νική σημαία.

Όπισθεν των λαμπροστολιστων τούτων
ίππέων, ήρχετο ένας όμιλος πεζών, ως επί
το πλείστον μαύρων, τους όποιους
εφαινοντο οδηγούντες δύο τρεις Μα-
ροκιοί ώπλισμένοι.

Ήκολούθουν όκτώ μουλάρια, ζευγ-
μένα άνα δύο και σύροντα έν πελώριον
κιβώτιον, σκεπασμένον με ύφασμα και
περιστοιχίζόμενον από ίππείς ώπλι-
σμένους με τουφέκια.

Κατόπιν ήρχοντο καμιά είκοσα-
ριά μουλάρια, φορτωμένα με άλλα κι-
βώτια και δέματα, επί των όποιων ο
Τζούλης διεκρίνε γαλλικά γράμματα
και το όνομα ενός παρισινού καταστή-
ματος.

Δύο Μαροκιοί, μεγαλοπρεπώς έν-
δεδυμένοι με μεγάλα, μυτερά ψάβινα
καπέλλα, με πρασίους κεφαλοδέσμους
και με λαμπρόχρωμα βουρνούζια, ά-
πλούμενα κομφώς εις τά όπίσθια των
ίππων των, έκλειον την πομπήν και
εφαινοντο άρχηγοί του έπιβλητικου έ-
κείνου κερβανίου.

Όταν οι Μαροκιοί εβθασαν μέχρι της
όάσεως, εις το μέσον της όποιας εύρίσκετο
το πηγάδι, διέταξαν το κερβάνιον να στα-
ματήσι.

Άμέσως εξεφόρτωσαν τά
μουλάρια, τά έδεσαν μαζί μ'
ένα μακρον σχοινί και τους
έδωσαν να φάγουν κριθάρι και
σάνον.

Βοτήθησαν δύο σιχναί,
διά τά ύψηλά πρόσωπα του
κερβανίου, τά όποια, και δι'
όλίγων άκόμη ώρών έπιστάθ-
μευσιν, έπρεπε να έχουν την
μεγαλητέραν άνεσιν και να ανα-
παυθούν εις την σιαν επί ψα-
θών από άλλην.

Οί μάγειροι έσκησαν λά-
κους εις το χύμα, τους έγέ-
μισαν κάρβουνα και έστησαν
τά φαγητά επί των αυτοσχε-
δίων αυτών πυραύλων.

Ο Λουλού και ο Τζού-
λης, κρυμμένοι άκόμη εις την
θυμωνιάν, παρεκολούθουν το
θέαμα με το ζωηρότερον έν-
διαφέρον. Είχον λυτρωθή από
κατακνητόν, βεβαιωθέντες ότι
μίαν μεγάλην άγωνίαν, βεβαιωθέντες ότι
ο όμιλος, ο όποιος διηυθύνετο προς αυ-
τούς, δεν άποτελείτο από άνθρώπους του
Κατακτητού.

Από τά κιβώτια και τά δέματα, υπέ-
θεσαν ότι έπρόκειτο περί κερβανίου έμπό-

ρων, μεταφερόντων εις την πόλιν έμπο-
ρεύματα υπό ίσχυράν συνοδείαν.

Διά τοτο, όταν ο Τζούλης έβεβαιώθη,
είπεν εις τον Λουλού:

— Περιστόν να κρυφθώμε περισσότερο.
Αυτοί οι άνθρωποι δεν θα μάς βλάψουν.
Μπορεί μάλιστα να μάς κάμουν καλό, και
πρώτα πρώτα να μάς δώσουν να φάμε.

— Ναι, απεκρίθη ο Λουλού εξερχόμε-
νος από την θυμωνιάν' μυρίζουν τόσο ώραία
τά φαγητά που μαγειρεύουν!..

Ο Τζούλης έξήλθε και αυτός και διηυ-
θύνθη με θάρρος εις την σιχηνήν, όπου οι
δύο άρχηγοί έπιναν τώρα το τσάι των.

«Να ιδούμε, έσυλλογίζετο, με τί τρόπο
θα τους καταφέρω να μάς προσκαλέσουν
στο γεύμα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΒΙΕΝ, ΠΟΥΠΟΥΑ!

Η έθιμοταξία του Τζούλη

Με όλον του το θάρρος, ο Τζούλης τά
εβασεν όλίγον όταν εβθασε πρό της σιχηής
του Μαροκινού άρχηγού. Ούτος, περιστοι-
χίζόμενος υπό των υπηρετών και των
στρατιωτών του, έτρωγε με την σοβαρό-
τητα και την μεγαλοπρέπειαν εκείνην που
χαρακτηρίζει τους Άνατολίτας.

Η στενωχώρα των δύο φυγάδων ηύ-
ξήθη από την περιέργειαν, με την όποιαν
τους εκύτταζαν όλα τά μέλη του κερβα-
νίου. Βλέποντες τους δύο νεαρούς Εύρω-
παίους, οι όποιοί εξεφόρτωσαν εξαφνα εις
το μέσον του καταυλισμού των, οι άνθρω-
ποι εκείνοι άπορούσαν και διηρωτώοντο τί
ήθελαν και τί διαθέσεις είχαν. Κανείς

«Ο Τζούλης έκρινε καλόν να ύποκληθ...»
(Σελ. 247, στ. γ')

όμως δεν τους έμπόδισε να προχωρήσουν
μέχρι της σιχηής του άρχηγού, ο όποιος
τους εκύτταζε με προσοχήν.

Όταν εβθασεν εις όλίγων βημάτων από-
στασιν, ο Τζούλης έκρινε καλόν να ύπο-
κληθ και να χαιρετίσιν με τάς χείρας εις

τό στήθος, όπως έβλεπε να τὸ κάμνουν χαιρετώμενοι μεταξύ των οἱ Μαροκινοί.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο λαμπρὸν, διότι ἀμέσως ὁ ἀρχηγός, μὴ εὐμεγές νεύμα, τοῖς ὑπέδειξε ὅτι ἦτο πρόθυμος διὰ τὸς ἀκούσῃ. Δυστυχῶς ἔμως, ὁ σπουδαστὴς εἶχεν ἐξαντλήσῃ πᾶν ὅτι, ἐγνώριζεν ἀπὸ τὴν γλώσσαν καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἰθαγενῶν.

Ὅπως δὴποτε, ἀφοῦ προσεπάθησε, μὲ μίαν ἐκφραστικὴν παντομίμαν, νὰ δηλώσῃ ὅτι ἐπεινοῦσαν φερερά, ἀπεράσιος νὰ μεταχειρισθῇ, μαζὶ μὲ τὰ νεύματα, καὶ λόγια.

— Κύριε Μαροκινέ, εἶπεν, εἴμεθα δύο δυστυχεῖς Γάλλοι, ποῦ ὑποφέραμε πολλὰ ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἤλλαμε εἰς τὸν τόπον σας. Μᾶς ἐχώρισαν ἀπὸ τοὺς δικούς μας καὶ τώρα δὲν ξέρομε ποῦ νὰ τοὺς εὔρωμε. Θὰ μᾶς κάμετε μεγάλη χάρι ἂν μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ κάλουμε τὸ κεράνι σας, γιὰ νὰ φθάσωμε εἰς τὴν πλησιέστερα πόλιν. Εἴμεθα πλούσιοι καὶ θὰ μπορέσωμε νὰ μεταμελώμε τὴν καλωσύνην σας.

Τὸ λογιζόμενον αὐτό, τὸ ὅποσον ὁ Τζούλης εἶχεν ἀπαγγεῖλῃ χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἠμπορούσε νὰ ἐνοηθῇ, ἐνόηθη ἐν τούτοις εἰς τὴν ἐντέλειαν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἀμέσως ἔδειξεν εἰς τοὺς νέους μίαν ψῆφον, τὴν ὅποιαν οἱ ὑπῆρξαι εἶχον ἀπώσῃ ἀπέναντί του, καὶ τοῖς ἔνευσε νὰ καθίσουν. Κατόπιν, εἰς ἀτελῆ γαλλικὴν γλώσσαν, ἀλλ' ἀρκετὰ εὐνόητον, τοῖς εἶπε μὴ ἐπισημότητα :

— Καλῶς ὤρισάτε! Ὁ Θεὸς βοηθήσας! Ἔβητε νὰ ἐπιτύχετε τὸ ποθοῦμενον :

— Εὐχαριστοῦμεν! ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης, χαίρων ποῦ ἔβλεπεν ὅτι ἦτο δυνατὴ ἡ συνεννόησις.

Κατόπιν ὁ ἀρχηγὸς ἠρώτησε :

— Θέλετε νὰ ἔλθετε μαζὶ μας ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθησαν μαζὶ ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλού· εἶνε ἡ μεγαλύτερα

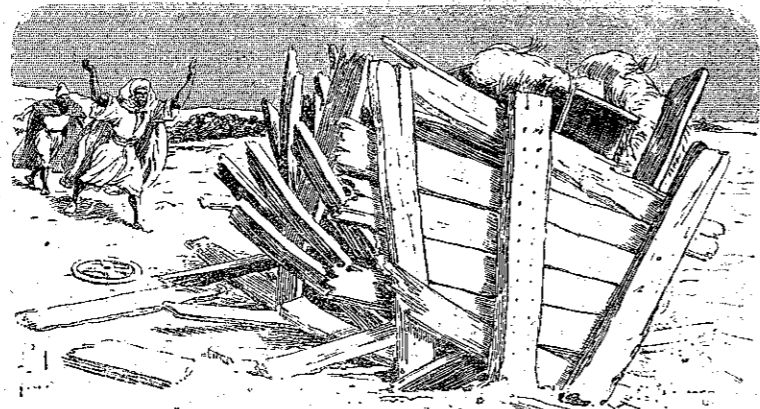
μας ἐπιθυμία νὰ κάλουμε τὸ κεράνι. — Εἶμαι ὁ Μπέν-Σελιμάν, ἀμὴν καὶ ὑπῆρξαι τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, τοῦ παντοδυναμοῦ Σουλτάνου.

Νεοὶ χαιρετισμοὶ ἐκ μέρους τῶν Γάλλων. Κατόπιν ὁ Τζούλης ἔκαμε καὶ αὐτὸς τὰς συστάσεις :

— Τζούλης, μαθητεύμενος ἠλεκτρολόγος ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ κ. Λουλού Ρισανέλ, υἱὸς τοῦ πλουσίου ἐκατομμυριούχου Ρισανέλ, τοῦ βασιλέως τοῦ μπισκότου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ὀδηγῇ! ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγός.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ Λουλού, εἰς

«Τὸ μέγα κινδύτιον κατέκειτο σπασμένον...»

τὸν ὅποσον ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν οἱ πομπιώδεις τρόποι τοῦ συνομιλητοῦ του.

Οὗτος ἐπληροφόρησε κατόπιν τοὺς νεαροὺς Γάλλους, ὅτι ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸ Μογκάτορ, ὅπου εἶχεν ὑπάγῃ διὰ νὰ παραλάβῃ φορτίον πραγμάτων, ἀποστελλομένων ἐξ Ἑυρώπης εἰς τὸν Σουλτάνον, καὶ ὅτι τὰ ἐπῆρξαι εἰς τὸ Φέξ, ὅπου εὐρίσκειτο ὅλον ὁ γραταῖος κύριός του.

Ὁ Τζούλης ἠκούσεν αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις μὲ τὸ ζωηρότερον ἐνδιαφέρον. Καὶ ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν ὄλως φιλικὴν στάσιν τοῦ Μπέν-Σελιμάν, τῷ ἐξέθεσεν εἰλικρινῶς τοὺς σκοποὺς του.

— Αὐτὸ μᾶς ἤλαθε ὠραία, εἶπε. Θὰ πᾶμε μαζὶ σας εἰς τὸ Φέξ, θὰ παρουσιασθῶμε στὸ Σουλτάνο καὶ αὐτὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ βροῦμε τὸν κύριον Ρισανέλ.

Χωρὶς λεπτὰ δὲν γίνεται τίποτε!

Ὁ ἀμὴν δὲν ἀπεκρίθη ἀμέσως εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν. Ἐμεινε μίαν στιγμὴν σκεπτικὸς, ὁ δὲ Τζούλης, νομίσας ὅτι δὲν ἐνόησε, ἠτοιμάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν φράσιν του καθαρώτερα. Ἄλλ' ἔξαφνα ὁ ἀρχηγὸς τὸν ἠρώτησε :

— Μοῦ εἶπατε, ὅτι εἴθετε πλούσιοι ; — Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης, πολὺ πλούσιοι ! Ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ εἶνε παρισινὸς βιομηχανὸς ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους.

Ὁ Μαροκινὸς ἐκίνησε δύο - τρεῖς φορές τὸ κεφάλι του καὶ κατόπιν ἠρώτησε : — Πόσα χρυσὰ νομίσματα θὰ μοῦ δώσετε, διὰ νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὸν Σουλτάνον τὸν κύριόν μου, ποῦ νὰ τὸν μακροσημερεύῃ ὁ Ἄλλ᾽ ;

Ἡ ἀπόκρισις αὐτῆ ἐρώτησις ἐθορύθησε κάπως τὸν Τζούλην. Συνῆλθεν ὁμως γρήγορα καὶ ἀπεκρίθη :

— Κύριε Μπέν-Σελιμάν, θὰ σᾶς δώσωμε ὅσα χρυσὰ νομίσματα ἐπιθυμεῖτε. Ἄλλὰ δυστυχῶς, δὲν ἔχομε αὐτὴ τὴν στιγμήν. Σᾶς εἶπα, ὅτι μᾶς συνέβησαν πολλὰ ἀφότου ἤλλαμεν εἰς τὸ Μαρόκον. Ὁ ἀρχι-

λῆστὴς ἐκείνος μᾶς ἔκλεψε, καὶ γιὰ νὰ εὔρωμε χρήματα, πρέπει νὰ εὔρωμε πρῶτα τὸν πατέρα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

— Καὶ ποῦ εὐρίσκειται αὐτὸς ὁ πατέρας ; ἠρώτησεν ὁ

Μαροκινὸς εἰς τόνον ὀλιγώτερον εὐγενικόν.

— Δὲν ξέρομε ! Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀμὴν Μπέν-Σελιμάν μετεβλήθη ἐντέλως διαρκούντος αὐτοῦ τοῦ διαλόγου, καὶ μὲ μεγάλην ψυχρότητα ἐδήλωσε :

— Ἀφοῦ δὲν ἔχετε χρυσὰ νομίσματα, δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς πάρωμε μαζὶ μᾶς.

Καὶ αὐστηρότερος, προσέθεσε : — Μᾶς εἶπατε ψέμματα ὅτι εἴθετε πλούσιοι !

Ὁ Λουλού διεμαρτυρήθη ζωηρῶς :

— Μὰ ὄχι, δὲν εἶπαμε ψέμματα ! Ὁ μπαμπᾶς μου εἶνε πολὺ πλούσιος. Ρωτήστε ὅποιον θέλετε. Μόνον ποῦ μᾶς ἐχώρισαν καὶ τώρα δὲν ξέρομε ποῦ εἶνε.

Ὁ ἀμὴν ἔκαμεν ἕνα νεύμα, σημαῖνον ὅτι τὰ λόγια ἦσαν πλέον περιττὰ καὶ ὅτι ἡ συνομιλία εἶχε τελειώσῃ.

Εἰς μίτην ὁ Τζούλης προσεπάθησε νὰ συγκινήσῃ τὸν σκληροτράχηλον αὐλικόν.

— Καλέ μου κύριε Μπέν-Σελιμάν, τῷ εἶπε, αἰτίστε νὰ πᾶμε πρῶτα εἰς τὸ Φέξ καὶ θὰ σᾶς δώσωμε ὅσα μᾶς ζητήσετε. Ἄ, σταθῆτε ! μπορεῖ νὰ κάμωμε κάτι καλλίτερο. Ὀλίγες λευγὲς μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, στὸ δρόμον τοῦ Σάφφι, ἔκρυψα δύο ἐκατομμύρια ἑς ἕνα μέρος, γιὰ νὰ μὴν τὰ κλέψῃ ὁ Κατακτητής. Ἄς μᾶς συνοδεύσουν ὡς ἐκεῖ οἱ ἱππεῖς σας καὶ θὰ μπορέσωμε τότε νὰ σᾶς δώσωμε ὅσα θέλετε !

Ἀντιθέτως πρὸς ὅτι ἤλπικε ὁ Τζούλης,

ἡ ἀπίθανος αὐτὴ ἱστορία τῶν κρυμμένων ἐκατομμυρίων δὲν ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Μαροκινόν.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐβεβαίωθη, ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ δύο τυχοδιώκτας καὶ μὲ αὐστηρὸν ὕψος διέταξε τοὺς φρουροὺς τοῦ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν τὸ ταχύτερον ἀπὸ τοὺς μικροὺς Γάλλους.

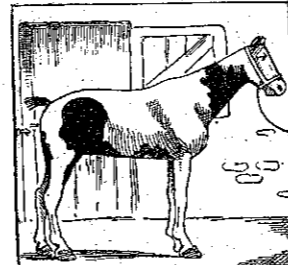
Ἀμέσως ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης συνελήθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας οἱ ὅποιοι, χωρὶς νὰ τοὺς κακομεταχειρισθῶν, τοὺς ὀδήγησαν εἰς τὸν δρόμον, ἐξῶ τοῦ καταυλισμοῦ, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν τύχην των.

Ὁ Τζούλης ἦτο καταθυμωμένος.

— Τὶ παραδόξιστος ὁ ὑπῆρξαι αὐτὸς τοῦ Σουλτάνου ! ἐφώναξε. Εἶδες ἐκεῖ ὑποκρισία ; Ἐπερίμενες ποτὲ ἀπὸ ἀνθρώπου ποῦ σοῦ κάνει τεμενάδες, ποῦ σοῦ βγάζει ὠραίους λόγους, ποῦ σοῦ εὐχεται « Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς ὀδηγῇ ! », ἐπερίμενες ὅτι θὰ σοῦ ζητούσε ἔπειτα τὸ ποτοφόρι σου ; Βρωμότοπος, ἀλήθεια κ' ἀπ' ἀλήθεια !

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον ἄλογον

Τὸ ἄλογον αὐτό, τὸ ὅποσον παριστᾶ ἡ ἀπάντη εἰκὼν ἐκ φωτογραφίας, εἶνε «παρδαλόν» τὸ τρίχωμά του δηλαδὴ

εἶνε λευκὸν μὲ κηλίδας καφεχροῦς. Ἄλλὰ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι μίαν κηλίδαν, ἀπλουμένην εἰς τὴν δεξιάν του πλευράν, ἔχει σχῆμα ἀνθρωπίνης κεφαλῆς, καθαρῶτατον.

Τὸ ἄλογον αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸ παγκοσμίου φήμης ἵπποδρόμιον Σάγμερ καὶ φημίζεται διὰ τὰ ὠραῖα γυμνάσματα ποῦ ἐκτελεῖ, καταχειροκροτούμενον εἰς ὅλας τὰς πόλεις τοῦ κόσμου.

Ταχυδακτυλογικὸν παίγιον

Τὰ ἀπλοῦστερα ταχυδακτυλογικὰ παίγνια εἶνε καὶ τὰ δυσκολώτερα, διότι ἀπαιτοῦν μεγάλην ταχύτητα καὶ δεξιότητα. Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ σημερινόν.

Πῶς εἰμπορεῖτε νὰ μαγεύσετε ἕνα καπέλο, ὥστε νὰ στέκεται εἰς τὸ χέρι σας χωρὶς νὰ τὸ πιάνετε ἀλλὰ μόλις νὰ τὸ ἐγγίσετε διὰ τῶν δακτύλων ;

Ἡ εἰκὼν σᾶς δείχνει τὸν τρόπον. Ἐφοδιάξτε τὸ καπέλον μὲ μίαν κλωστήν τοῦ ἰδιοῦ χρώματος, ραμμένην εἰς τὴν κορδέλαν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὥστε νὰ περᾶ ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ τεπέ. Περ-

Ὁ Λουλού, ἡρεμώτερος, ἠρέστη νὰ ἐρωτήσῃ :

— Καὶ τώρα, τί θὰ φᾶμε ; — Πές μου καὶ μίαν, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Καλ' ἐδῶ πέρα, ἂν δὲν ἔχῃς τὴν τσέπη σου γεμάτην λίρες, σ' ἀφίουν νὰ ψωφῆσῃς τῆς πείνας σὺν σκύλῳ.

Τὸ χειρότερον ἦτο, ὅτι ἐνῶ τὰ δύο παιδιὰ ἐτριγύριζαν ἀπέξω ἀπὸ τὸν καταυλισμόν, πεινασμένα καὶ διψασμένα, οἱ ἄλλοι ὅλοι κατεγίνοντο νὰ τρώγουν τὰ ὀρεκτικὰ φαγητὰ ποῦ εἶχον ἐτοιμάσῃ οἱ μάγειροι τοῦ κερβανιοῦ.

Κνίσα ψητοῦ εὐωδίαζε τὸν ἀέρα καὶ ἔφθανε μέχρι τοῦ Λουλού καὶ τοῦ Τζούλη. Δὲν ἔβλεπεν παρὰ ἀνθρώπους καθισμένους καθ' ὀμίλους ἀπὸ τέσσαρας ἢ ἕξ, τρώγοντας καὶ πίνοντας μακαρίως.

Τὸ μαρτύριον αὐτὸ τοῦ Ταντάλου ἦτο ἀνυπόφορον. Τὰ δυστυχισμένα τὰ παιδιὰ εἶχαν φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ποῦ ἡ ἀνάγκη τῆς τροφῆς, τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ὠθεῖ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὰς

μεγαλειτέρας τρέλλας, εἰς τοὺς χειροτέρεους ἐξευτελισμούς.

Ὁ Λουλού ἐσκέπτετο νὰ ζητιανεύσῃ, ὁ δὲ Τζούλης νὰ ὀρμήσῃ καὶ νὰρπάξῃ καμμίαν χύτραν.

Εὐτυχῶς, τὴν στιγμήν ἐκείνην συνέβη κατὰ τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ ἔχῃ σημαντικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν δύο φίλων.

Ἡ μύγα

Πόσα μεγάλα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ γεγονότα δὲν προέρχονται ἀπὸ μικρὰ καὶ ἀσημᾶντα !

Ὁ Λαφίττ, ὁ μέγας τραπεζίτης, χρωστέει, λέγουσιν, τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν καρτίαν ἐκείνην, τὴν ὅποιαν ἔσκαψε κ' ἐσκήνωσε, πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ προϊσταμένου, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Τραπεζῆς ὅπου εἶχε παρουσιασθῇ διὰ νὰ τὸν προσλάβουν ὡς ὑπάλληλον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

β.) Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφή

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροπόρου Μ. Κ.Μ.Ν.Σ. Τ.Π.Τ. Π.Ι. Τ. ΣΚ.Φ.Σ. Κ.Α.

Νὰ συμπληρωθῶν τὰ ἐλλείποντα γράμματα, ὥστε νὰ ἀναγινώσκειται μία συμβουλή.

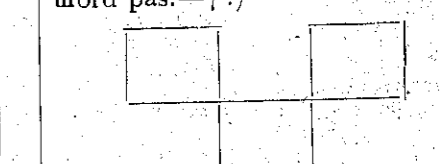
γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήνου Au printemps, vert et frais est mon printemps ; Mon second sert à lier et à modifier ; Mon troisième fait mal à venir et plus [encore à partir ; Je souhaite à mon tout prudence et [sagesse, Pour le bonheur de la Grèce !

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ὡσανδὴποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δικαίετου γραμματοσήμου.

Δύσεις τοῦ 29ου φύλλου

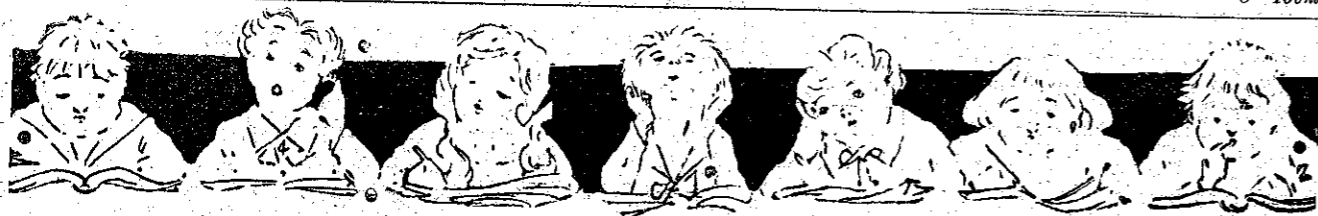
α.) Το σκυλί τοῦ κυνηγοῦ σχηματίζεται μεταξύ τῆς τσάντας του, τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ χεριοῦ καὶ τοῦ δεξιοῦ τοῦ ποδιοῦ. —β.) Chien qui aboie, ne mord pas. —γ.)

δ.) Ἄνεμομαζώματα, διαβολοσκοπήματα.

«Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης συνελήθησαν...» (Σελ. 249, στ. α')

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΥΕΛΛΑ

Ο ούρανός σκοτεινιάσε, η θάλασσ' άγριεύει... Τό κύμ' άφρίζοντας κτυπά...

Ένα καρδί άβρίσκει μέσ' στην άνεμοζάλη... Κι' άνοιγει διάπλατα φτερά...

Σηκώνονται πελώρια τά κύματα κι' άφρίζουν... Η άστραπή έξαφνικά...

Είνε σκυφτά τρία παιδιά... Μαζί με τή μαμιά... Για κείνον που προσεύχονται...

Στά κύματα άπλώνεται μία νεκρική γαλήνη... Και τώρ' άκούμε με χαρά...

Τό θόρυβο τόν άπαλό που μέσ' στην νύχτα... Τό κύμα που την άμμουδιά...

ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΒΡΑΧΟ

Καθισμένη σ' ένα ψηλό βράχο μέσ' τη θάλασσα... Δέν θ' άντήλλασα τή θέσι μου...

Η θάλασσα ήσυχη-ήσυχη, άφίνει να καθρεφτίζονται... Μέσα βάθειά, διακρίνονται τά βουνά...

μαρκώ να πληροφορηθώ, γιατί δέν βλέπω κανένα να φωτίζω...

Γυρίζω να κυττάξω άλλου, μα δέν προφθάνω... Η θάλασσα άγριεύει...

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τό καλοκαίρι Φυσά τάγέρι... Τού ήλιου σά νάναι...

Παντού θερμότης... Παντού ζωηρότης... Μέσ' 'ς τά λουλούδια...

Τό φως σά χύνει... Η ώραία Σελήνη... 'Σ έλα τά μέρη...

Η ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΗ

Μαμμά... Τί θέλεις, Άπτερε Νίκη... Πρέπει να κάνω τής ραφής τής ποδιάς μου...

Έλα δώ, Άπτερε Νίκη... Τί θέλεις, μαμμά... Κάτι να μου ξηλώσης...

Η Άπτερος Νίκη, γονιιάζουσα και παραπονουμένη... Η Άπτερος Νίκη, καταράται...

ΘΟΔΩΡΑ

«Θοδώρα... Θοδώρα... και ποὺν' ο Θοδώρης... Στο κάστρο... στο κάστρο...»

Ποιός να ήλιπς τέτοια πράγματα... Θά ιδή και θ' άκούση, ύστερα από τόσα χρόνια...

Τό φως σά χύνει... Η ώραία Σελήνη... 'Σ έλα τά μέρη...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Λοιπόν σύμφωνοι, Έσγα προχθές εις την μικράν μου αδελφήν... Γιωργό, πόσοι ξένοι σ' ήλθαν στο σπίτι...

Διά τας διακοπάς Προμηθευθήτε τόμους τής «Διαπλάσεως» και τής «Βιβλιοθήκης»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 οδός Ευρείου τήν 2αν Ιουλίου 1914.

ΔΕΝ ήξευρα, Πεδάμενα Όνειρα, ότι τό ποιήμα τής Τρελλής Ναυτοπούλας ήτον δικό σου... Μά πώς συνέδη; δέν μου τό ξηγήεις...

«Ασπρο Κοράκι, λαμβάνω τακτικά τά γράμματά σου και τά διαβάζω με μεγάλην μου εύχαριστήν...»

Τά γνωρίζομεν δλ' αυτά, Ναύαρχε Μιαούλη, και τά φανταζόμεθα... Αλλά χωρίς υπομονήν, τίποτε δέν γίνεται...

Τά εξής μου γράφει ο Όρωσ τοῦ 1913: «Σε παρακαλώ πολύ να διαβίβασης τά συγγραφήματα μου στον Τέλλον Άγραν...»

Ευαίσθητε Βράχε, σού άπαντώ, τι και εις τον Ναύαρχον Μιαούλην, παραπάνω... Λοιπόν σύμφωνοι, Έσγα προχθές εις την μικράν μου αδελφήν...

«Η ώραία και φωτεινή ημέρα άνέτειλε! — μου γράφει η Βράχα του Κοράκι... Φαίδων: όσον τό δυνατόν ώραιότερα και φωτεινότερα...»

«Εμείς να σκάμε από τή ζέστη, και η Ποιμενίς του Άθων να σκεπάζεται με πάλωμα; Πώς; είνε άρρώστη;...»

«Έχεις δικηο, Φάον, η διαίρεσις του «Λουλού» εις δύο μέρη δέν έχει κανένα οδσιώδη λόγον...»

«Επίδοξος Βράχε, σού άπαντώ, τι και εις τον Ναύαρχον Μιαούλην, παραπάνω... Λοιπόν σύμφωνοι, Έσγα προχθές εις την μικράν μου αδελφήν...»

«Ασπρο Κοράκι, λαμβάνω τακτικά τά γράμματά σου και τά διαβάζω με μεγάλην μου εύχαριστήν...»

«Ασπρο Κοράκι, λαμβάνω τακτικά τά γράμματά σου και τά διαβάζω με μεγάλην μου εύχαριστήν...»

«Ασπρο Κοράκι, λαμβάνω τακτικά τά γράμματά σου και τά διαβάζω με μεγάλην μου εύχαριστήν...»

«Ασπρο Κοράκι, λαμβάνω τακτικά τά γράμματά σου και τά διαβάζω με μεγάλην μου εύχαριστήν...»

«Η προστασία του Θεού» του Γλυκού Όνέρον — «Σκηναί» του Έδαισθήτου Βράχου... Μικρά διάφορα διαφόρων.

«Απογγίνονται: «Ο κυριασμός τής σημαίας μας...» — «Από Λένωμια Μ. Μυστικόν»...»

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Αραβία, α. (Α. Ι.): Ασιή, α. (Κ. Κ.): Ανατέλλον Ηλιος α. (Γ.Κ.) Ναυτοπούλας τής Χίου, κ. (Θ.Κ.) Ηπειρωτική Δόγχη, κ. (Σ. Α.) Γωνιολόγος του 1912-1913, α. (=; —) Χάιδεμα τ' Άγέρα, α. (=; |; |)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ανταλλάξουν: ο Ναυτοπούλας τής Χίου (0) με Ναυτοπούλα τής Δοξοπούλας, Τέλλον Άγραν, Αντιομένη Βασιλειάν, Φάονα, Χάονα, Ακαμιν, Κέμα, Ψαροπούλαν...»

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΔΟΠΑΖΕΤΑΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ

Δοφροσεφή Στρατηλάτην (έστειλα) Σταύρον Ν. Κλ. (έχει καλώς) Δικαστήν Δ. Καγγ. (έλαβα, εύχαριστώ) Θαλασσοπούλα τού Σόλου (χαίρω πολύ δια τήν γνωριμίαν και εύχαριστώ δι' όσα γράφεις) Τρελλήν Νεράιδαν (βραβεύον έστειλα) Έμμ. Αρ. Μαγκ. (σε σγχαίρω δια τό άριστα καλώς να έλθης) Έμμ. Μ. Φλωρ. (τι γρηφον να σου εξηγήσω) Παριόδα τών Ηρώων (περιμένω) Διαιτωμένη Έστρα (τά Παιδικά Πνεύματα γράφονται επί χάρτου κοινού) δια φιλία τήν καείναι τά φυλλάδια, έχει πληρη κατάλογον τών εγκριμένων ψευδωνύμων και σπυθώς ά άγρασταί και οι συνδρομηταί τά φυλλάτιον και τά κείμενον τόνον δέν τά σγρίζουν σάν εφημερίδες) Κερσοβίτην (να μη τά γράφης όλα μαζί εις ένα χαρτί) Μιχαήλ Π. Τσ. (έλαβα, εύχαριστώ) Ιόλην (χαίρω πολύ εγινες καλά γράφε μου έστειλα) Κωνστ. Χ. Συρ. (σου εύχομαι ταχεία και τελείαν ίαση) Νοσταλίαν (εύχαριστώ δια τά καλά λογάνια) Πηλέα (πολύ μ' εύχαριστήσεν η επιστολή σου θερμή συγχαρητήρια) Έσιων τής Κρήτης (έστειλα γράφε μου λοιπόν) Τελέουσαν (έλαβα, εύχαριστώ) Ψιροπούλαν (ήταν και τά δύο ψευδώνυμα μιάς περσινής συνδρομητριας) Ατρομυτο Έδζωνάκι (έστειλα) Κάστιον Καλαμών (έχει δέν άπάρχει Σύλλογος) Στεναγών του Άνέμου (πολύ ευδαίκριτα) έτοι να μου γράφης πάντα) Ροδοδάφνην (ώραιότατη η επιστολή σου τάς εύχάς μου δια τά γενέθλιά σου αι περι ών έρωτάς, είνε και έχον η συλλογή σου έλψη εγχαίρω) Νηιοποπούλαν (βραβεύον έστειλα) Έλένην Τζαβ. (έλαβα, εύχαριστώ) Αρριμένον Πέλαγος (έστειλα) Έλληνικήν Αίγλην, Νοσταλούσαν Χιωτοπούλαν κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

144ος Διαγωνισμός Δύσεων 'Απριλίου-Ίουλίου.

(Αί λύσεις δεκταί μέχρι τής 1ης Σεπτεμβρίου...)

322. Συλλαβόγραφος

Δυνητικόν με κάτοικον Χώρας γνωστής ενώνεις, Καί όρυκτόν κοινόστατον 'Αμέσως φανερώνεις.

'Εστάλη υπό του Γενναίουφύχου Στρατηλάτου

323. Στοιχειόγραφος

'Όποιος είνε άν τό άφίση, Κάθε λέξις θά τό έζη, 'Αν τό άποκεφαλίσης, Με τά τέσσαρα θά τρέχη.

'Εστάλη υπό τής Παιρηγιάσις των Δολλαριων

324. Στοιχειόγρ. μετά Μεταγραμματισμού

Νήσος του Αιγαίου ε'μαι 'Αν μου κόψης τό κεφάλι, Τής Μικράς 'Ασίας χώρα Παλαιά θά ξεπροβόζη, Μά κι' αυτής έάν βελήσης, 'Ενα γράμμα να αλλάξης, 'Όνομα κοινόν έμπρός σου Γυναικεϊον θα νυτάξης.

'Εστάλη υπό τής 'Ηρωϊκής Σάμου

325. Αημιόδες Δίνιγμα

Γυρίζεις, τριγυρίζεις, Στή γωνιά πά' και καθίζεις.

'Εστάλη υπό Ν. Σ. Κουτσουβέλη

326. Δοτήρ

* * * * * Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως, ώστε να αναγνωσκωνται: 'Ορίζοντως Κράτος τής Εύρώπης, κατέτως νήσος τής 'Ελλάδος, διαγωνίως δέ όμηρικός βασιλεύς και Κράτος τής 'Αμερικής.

'Εστάλη υπό του Νικηφόρου Στόλου

327. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός περίφημος. 2 4 7 8 8 2 8 = Πόλις τής Ρωσίας. 3 2 4 5 6 2 8 = Ποταμός τής Γαλλίας. 4 5 6 1 5 = Κράτος τής Εύρώπης. 5 6 4 3 2 8 = Νήσος του Αιγαίου. 6 7 8 8 5 = Πτηνόν. 7 8 1 2 4 2 8 = 'Αρχαίος Ποιητής. 8 5 3 4 7 6 1 5 = Νήσος τής Εύρώπης.

'Εστάλη υπό 'Ανδρέα Δ. Ζουρντού

328. Φύσθην-Μίνθην

ένήρστ υπο γισών άν ές γ'ας πατρώ, 'Εστάλη υπό 'Ελένης Ι. Δούβλη

329. Διπλή 'Ακροστιχίς.

Τά μέν αρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν νήσον του Αιγαίου, τά δε τρίτα χώρα τής Μικράς 'Ασίας: 1, Κράτος τής Εύρώπης. 2, 'Όρος τής 'Ελλάδος. 3, Βασιλεύς τής Περσίας. 4, Θεός των Αιγυπτίων. 5, Κράτος τής 'Ασίας.

'Εστάλη υπό τής 'Ωραίας Ρόδου

330. 'Ελληποσύμφωνον

αη - οια - οο - υιου 'Εστάλη υπό του Ναιάδεχου Μιαούλη

331. Γρίφος

III νηο ταλ ταλ III νηο ταλ ταλ M III νηο ταλ ταλ ω, ω, ω!

'Εστάλη υπό τής Αίγλης του 'Ελληνισμού

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. 'Ασκήσεων των φύλλων 20 21.

197. Πυραμίδς (πυρά, μύς.)—198. Γεωμετρία (γε - ω - με τρία.)—199. Χαλκίς - γαλκός.—200. Δύκος ήθει πόδα πρό βάτου, και ό ποός ήν αίγός.

201. ΣΕΡ - ΒΙ - Α 202. Κωνσταν- ΒΙ - ΕΝ - ΝΗ 203. 'Ελευθε- Α - ΝΗ - ΚΩ ρωτής. ('Η ανά- γνωσις κατά στήλας, ές των άνω προς τά κάτω και τάναλιν.)—203. 'Ο πλούτος ήνη- τός, ή δόξα άθάνατος.—204. 'Εξ οικείων τά βέλη (έξ ή - κύων τ' 'Αβελ οί.)

205. Μύκος (μύ, κώνος.)—206. 'Ισοκράτης - Σωκράτης.—207. Τάγος - γάτος.

208. Μ Σ Α 209. ΕΥΚΑΛΥ- Ε Α Ι ΠΤΟΣ (ε α λ ο σ, Γ Α Ν καλός, αύλός, λυ- ΟΥΡΑΝΙΑ κός, Πόλος, τέλος, Π Μ Ρ ούτος, σπέος.)— Σ Ι Σ 210. 'Εργον ού- Ι Σ Σ δέν όνειδος, άερ- γήν δέ τόνειδος. ('Η ανάγνωσις εκ δεξιάν κατά στήλας, εκ των άνω προς τά κάτω και τάναλιν.)—211. Κόψε έζλο, κάμε Γιάν- νη.—212. ΔΑΝΙΑ - ΑΡΤΟΣ (κάραΔΑμον, κανΑΡΙον, ΛεόνΤιος, περΙΟδος, ΠαρΑΣχος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

['Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 στιγμών λεπτά 10, δια δέ τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με κεφαλαία τό τριπλάσιον. 'Ελάχιστος όσος 15 λέξεις, δηλαδή και οι όλιγοτέροι τά 15 πληρώνονται ως να ήσαν 15. 'Ο χωριστός στίχος έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή άπλά στοιχεία των 8 στιγμών, όπολογείται ως έξ λέξεις άπλά.—Αί μη συνοδηυόμεναι υπό τό άντί- τιμου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.]

[ΙΔ' - 87]

Πά συγχαρητήριά μου, Τέλλε 'Αγα, δια τά ποιήματά σου 'Στόν Αυτοκράτορα'.

Ναυτάκι του 'Αβέρωφ

Ανταλλάσω γραμματόσημα ξενικά, Κρήτης, Σάμου, Κύπρου, στέλλω 'Ελληνικά και 'Αμερικανικά. 'Επίσης αγοράζω εις καλές τιμάς.—Παγώνα Πετρουντζή, Κυπαρισσία.

[ΙΔ' - 89]

Αναχωρούσα έξ 'Ηρακλείου, άποχαιρετώ τάς αγαπητάς μου φίλας Προσφιλή 'Ανάμνη- σον, Δοξασμένον Ρήνον και Μαγεμένην 'Αμμουδιάν.

[ΙΔ' - 90]

Χαίρε, αγαπητή Δορελαί! . Γλυκειά άνάμνησις να μάς ενώνη πάντα Ι.

Δοξασμένος Ρήνος

[ΙΔ' - 91]

Αναχωρών εκ Χαλκίδος δια Θεσσαλονίκην γάειν άναψυχής, χαίρετώ πάντα τους έκει φίλους τής «Διαπλάσιος».

Γενναϊόφυχος Στρατηλάτης

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου τής Δια- κόσκινα με χρυσά γράμματα, δι' ό- σους θέλουν να χριτοδεθούν τα φυ- λάδιά των εις τόμον, είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και πωλούνται εις τό Γραφείον μας. Στέλλονται δε ταχυ- δρομικώς προς τους έμβάζοντας τό άντίτιμον, δραχ. ή φρ. 1,75.

Πλεονάζει δραχ. 1 δια τον προσεχή διαγωνι- σμόν.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 11 (οι έξής: 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φ. 1,10 δια τό 'Εσωτ. και 1,30 δια τό 'Εξωτ.

Τόμοι 8 οι έξής: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 24, προς φρ. 2,50 έκαστος. (Οι Τόμοι τής Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος εξηρηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: των έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, άν έκαστος τι- μάται: 'Αδειος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Δια τάς 'Επαρχ. 'Αδειος: 3,50, χρυσόδ. 6.50 Δια τό 'Εξωτερ. » 4, — » 7, —

Τόμοι 7: των έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, άν έκαστος τιμάται ελεύθερος ταχυδρ. τελών: 'Αδειος φρ. 7—Χρυσόδεδος φρ. 10.

Τόμοι 8: των έτών 1906, έως 1913, άν έκαστος τιμάται: 'Αδειος φρ. 8—Χρυσόδεδος φρ. 10.

Τό πρώτιον καθήκον του καλού συνδρομητού είνε ή άνανέωσις τής συνδρομής του

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 28ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύση εις την σελ. 241.)

ΑΘΗΝΩΝ: Κωνστ. Ν. Καλλίνικος, Αλ. Θ. Νικολάου, Θεοδωρ. Καραβέλλου 'Εναγγέλια Σιδθου Ηαν. Α. Καραγεωργίου, Μαγεμένη Ρόδου, Ανιομήδης ό Σκόρος, Κυματίτσοσα Κυανόλευκος Νίνα Ζαμάνου, Γ. Θ. Νικολάου, Λεων. Α. Χαρ- μπόσης, 'Αγγελική Κ. Χαροκόπου, Δημ. Χρ. Πα- παδόπουλος, Γεώργ. Σχ. Παπαδόπουλος, 'Εμμ. Μ. Φλωράκης, 'Αγις Κ. Καζής, 'Οδ. Ν. Καλλίνικος.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρός Παγανίνης (27 28)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Πηλεός.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Θάνος Θ. Ζάχος.

ΒΕΛΚΑΣ (Αιγύπτου): 'Αριάδνη Μ. Σταυρίδου, Μοσχοβόλον Κόρινθ.

ΒΥΤΙΝΗΣ: Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Αισκάκης, Νικόλ. Στ. Μα- λαροδής.

ΙΘΑΚΗΣ: Κωνστ. Α. Μαρούδας.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: 'Ανδρομάχη Α. Αύδη.

ΚΑΒΑΛΑΣ: Γεώργ. Παπα - 'Αντωνίου, Γεώργ. Μάνου.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γεώργ. Α. Πάτερης.

ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Κερασοβίτης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Βύρων Κ. 'Ασπεριάδης

ΛΑΥΚΑΔΟΣ: Α. Πάχος.

ΠΑΤΡΩΝ: Παν. Α. Σταυρούπουλος Φουστατε- λης, Ντιντής Ι. Φαρμακίδης, Καίτη 'Αχόλου, Α. Α. Κυριαζόπουλος, Μικρός Έβελις.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στέφ. Ν. Σαροβίτης Θ. Γ. Βαρε- λης, 'Αντ. Γ. Βαρελας, Σ. Ι. Μακρυμυχαλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεώργ. Καλλιώρας, Σ. Ν. Τζω- τζόπουλος.

ΥΔΡΑΣ: Φρουρός τής 'Επαλόφου.

ΧΑΛΚΙΑΟΣ: Α. Ν. Νικολάου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εύρόντων όδθην την λύσην τά όνόματα έπέθεσαν εις την Κληρωσία και εκληρωθήσαν οι έξής δυο ΠΑΝ. Α. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥΔΟΣ εν 'Αθήναις και Σ. Ι. ΜΑΚΡΥΜΥΧΑΛΟΣ εν Πειραιεί, ό όποιος παρακαλείται να μάς στείλλη την διεύθυνσιν του. 'Αμφότεροι ενεργήσαν δια τρεις μήνας από 1ης 'Ιουλίου.

Πλεονάζει δραχ. 1 δια τον προσεχή διαγωνι- σμόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του 'Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών ύπηρεσία και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα όριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, 'Εν 'Αθήναις, 12 'Ιουλίου 1914, 'Ετος 36ον.—'Αριθ. 32

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΛΕΣ ΣΗΑΝΣΕΛ ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ο πόλεμος μεταξύ 'Αγγλίας και Γα- λίας προήλθεν από ένα ποτήρι νερό, τό όποιον έχυσεν ή δούκισσα Μάλβροουγ έ- πάνω εις τό όρόσμα τής βασιλείσσης 'Ανης. Μία ψευδής πληροφορία ενός δωδεκαετούς βοσκού, έπέφερε την άπόλειαν τής μάχης του Βατερλώ.

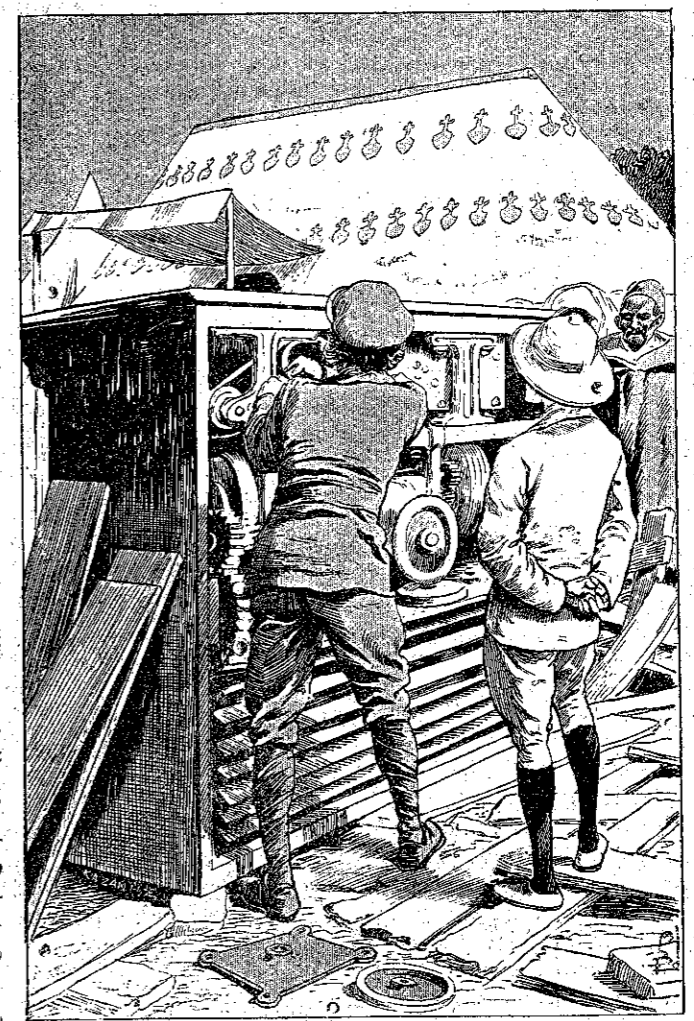
Τέλος μία μύγα, μία μεγάλη μύγα, από αυτές που εις τό Μα- ρόκον λέγονται ζέμπα, ήρκεσε δια να μεταβάλη έξ ολοκλήρου την θέσιν του Λουλου και Τζούλη. Και ίδου πως.

Η μύγα αυτή, όργανον βεβαίως τής Θείας Προνοίας, ή εύλογη- μένη αυτή μύγα, έπετούσε βορβύσασα γύρω εις τά μουλάρια, τά όποια είχαν μείνη ζευγμένα εις τό ά- μάξι όπου, ως είπαμεν, ήτο φορ- τωμένον τό πελώριον εκείνο κιβώ- τιον, τό σκεπασμένον με ύφασμα και φρουρούμενον από στρατιώτας.

Μη αρχεσθεϊσά εις τον βόμβον, ή μύγα ειςέδυσεν εις τό αυτί ενός μουλαριού, τό όποιον άμέσως έ- ξεμάνη και ήρχισε να τρέχη με γκαλόπ, παρασύρον και τά άλλα μουλάρια, που ήσαν δεμένα μαζί του.

Πριν προσθάσουν να τρέξουν οι υπηρέται και οι στρατιώται, δια να καταστείλουν τον πανικόν, τά ζώα, όρμώντα ως τρελλά καθ' όλας τάς διευθύνσεις, είχαν ήδη ά- νατρέψη τό άμάξι, τό δε μεγάλον κιβώτιον, τό φορτωμένον επ' αυ- τού, είχε πέση κάτω, και κατέ- κειτο τώρα συντετριμένον υπό του ίδιου του βάρους (*).

(*) 'Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου σελ. 248.

'Και να ό Τζούλης, αρχίζει την εργασία...» (Σελ. 254, στ. 6)

Τό δυστύχημα αυτό, έπελθόν με κα- ραυνώδη ταχύτητα, άνεστάτωσε φυσικά όλον τον καταλισμένον. 'Όλοι οι Μαροκι- νοί, στρατιώται, υπηρέται, μαζορι, και αυ- τοί ακόμη οι άρχηγοί, διέκοψαν τό γεμά- των δια να τρέξουν επί τόπου.

Επρόκειτο τώντι περι μεγάλου δυστυ- χήματος, καταστροφής... 'Εφθανε να ιδη κανεις τό κιβώτιον, σπασμένον και άπο- συντεθειμένον επί του εδάφους, δια να φαν- τασθή άμέσως εις ποίαν οικτράν θέσιν θά εύρίσκετο τό πολύτιμον περιεχόμενον του.

Και έβλεπαν δια των άνοιγμένων πλευ- ρών του κιβωτίου ένα θαυμάσιον μηχανικόν άρμόνιον με σωλήνας. 'Από την άπελι- σίαν του Μπεν-Σελιμάν, ό Τζούλης ένό- ησεν άμέσως ότι τό όργανον αυτό ανήκει εις τον Σουλτάνον. Και όχι

καίς κάποιαν εύχαριστήσιν, ό μαθητευόμενος ήλεκτρολό- γος παρατήρησε την θλάβην, την όποιαν τώ'είχε προξενή- ση ή πτώσις.

— Αυτό τώρα πάει δουλειά του! εφώνασε. 'Αδύνατο να ξαναπαίξη, χωρίς μια γερή επισκευή.

Και με τό ένστικτον και την γνώσιν του μηχανολόγου, ό Τζούλης έδειξεν εις τον Λουλου τον τροχόν, ό όποι- ος έθετεν εις κίνησιν τον μη- χανισμόν του όργάνου, και ό όποιος ήτο μετατοπισμένος.

Ο Λουλου έπεινούσε τόσο πολύ, ώστε όλιγον τον ενδιά- φερην ή ξεγαρβαλωμένη αυτή μηχανή. Κ' εκύτταζε προς τό μέρος των έγκαταλελειμμένων χυτρών, συλλογιζόμενος άν δεν έπρεπε να έπωφεληθή τής εύκαιρίας και ν' άρπάξη κα- νένα κομμάτι κρέας ή καρ- μίαν χούφταν ρύζι...

Ο Τζούλης όμως, έχων μανιαν δια τάς μηχανάς, πα- ρηκολούθει με προσοχήν τάς προσπάθειάς που κατέβαλλον οι Μαροκινοί δια να σηκώσουν τό όργανον.

Επρεπε πρώτα να τό βγα- λουν από τό σπασμένον κιβώ- τιον. Και μετ' όλιγων λε- πτών εργασίαν, τό άρμόνιον